

РЕШЕНИЕ

№ 38

гр. Габрово , 26.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ I в публично заседание на
тридесети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Веселина Топалова
Членове:	Полина Пенкова Симона Миланези

при участието на секретаря Милкана И. Шаханова Балтиева
като разгледа докладваното от Симона Миланези Въззивно гражданско дело
№ 20214200500075 по описа за 2021 година

С решение № 260004 от 11.01.2021 г., постановено по гр. д. № 378/2020 г., СевлиеВСкият районен съд е отхвърлил предявеният от „Деари Фууд България“ АД, гр. Севлиево, срещу И. М. Я., от с. кК, общ. С., иск, с правно основание чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ, за сумата 11 604,54 лева, представляваща обезщетение за щета от липса, като неоснователен. В тежест на ищцовото дружество са възложени разноските по делото.

Срещу така постановеното решение е постъпила въззивна жалба от "Деари Фууд България" АД, чрез адв. М. Д., като се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Неправилно съдът е приел, че вредата е с неустановен произход, тъй като парите били откраднати. От данните по делото не било установено по безсъмнен начин, че действително парите са предмет на престъпление "кражба", което е било в тежест на ответника.. Дори да се приеме, че вредата е настъпила в резултат на кражба, то по делото безспорно е установено, че ответникът не е положил дължимата грижа за опазване на поверените му парични средства. Подаването на сигнал и образуването на наказателно производство, не е достатъчно, за да се освободи

ответникът от отговорност, тъй като е необходимо да се установи освен кражбата и че поведението на отчетникът е било правомерно, т.е. положил е дължимата грижа за опазване на имуществото. В противен случай ще отговаря солидарно с третото лице. Цитира се практика на Върховия съд в подкрепа на твърдяното. Когато отчетникът е допуснал непозволено поведение, с което е съпричинил резултата, престъпното посегателство не го освобождава от имуществена отговорност. Излага се, че приетата практика на първоинстанционния съд е неотнормирана към конкретния казус. Освен това никъде в доклада по делото не е възлагано в тежест на ищеца да докаже умишлено причиняване на вредата или, че същата е резултат от престъпление. Твърди се, че съгласно практиката на ВКС липсата представлява вреда с неустановен произход и отчетникът носи отговорност за нея, тъй като причинната връзка между липсата и действията и бездействията на отчетника се презумира от закона и не подлежи на доказване от работодателя. По делото не се доказало по несъмнен начин престъплението кражба, а от друга страна отчетникът не е положил дължимата грижа за опазване на повереното му имущество, тъй като видно от неговите обяснения, същият е оставил парите в кабината на камиона, без той да бъде заключен. Моли да се отмени обжалваното решение и да се постанови ново, с което да се уважи изцяло предявения иск. Претендират се разноските по делото.

В срок е постъпил отговор от насрещната страна по жалбата, чрез адв. П. Д., в който същата се оспорва, по подробно изложени аргументи. Моли да се остави без уважение жалбата и да се потвърди първоинстанционното решение. Претендират се разноските по делото за въззивната инстанция.

В проведеното съдебно заседание пред въззивния съд, процесуалният представител на жалбоподателя не се явява. Процесуалният представител на ответната страна адв. Д. оспорва жалбата и поддържа подадения отговор.

Жалбата е подадена в срок, от легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на обжалване, поради което е процесуално допустима.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искова молба от „Деари Фууд България“ АД, гр. Севлиево, срещу И. М. Я., от с. К., общ. С., с която е поискано да се осъди ответникът да заплати на ищцовото дружество, на осн. чл. 211 във вр. с чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ, сумата в размер на 11 604, 54 лв.,

представляваща обезщетение за липса на парични средства. Излага се, че ответникът бил назначен на длъжност "шофьор на товарен автомобил", но в длъжностната му характеристика е било включено освен задължението да пренася стока и задължението да приема и предава съпътстващата товара документация и парични средства. Дейността на ответника била отчетническа, като при завръщането си на 04.09.2019 г. не е отчел парите в размер на 11 604, 54 лв. и това било липса, която представлява вреда за дружеството, като е налице и причинна връзка между действията /бездействията на ответника.

В подадения отговор ответникът е възразил, че е заемал отчетническа длъжност. Оспорва размера на липсите. Твърди, че не е налице липса, тъй като претендираната сума е била предмет на престъплението кражба, за което има образувано досъдебно производство, но същото било спряно, тъй като извършителят бил неизвестен. В този случай той не бил отговорен за исковата сума, а деецът извършил на престъплението. Липсвало противоправно поведение от негова страна. Моли да се отхвърли предявения иск.

За да отхвърли предявения иск първоинстанционният съд е приел, че ответникът е имал качеството на отчетник и въпреки че носи отговорност за вредата в размер на 11 604, 54 лв., то за да бъде реализирана отговорността по чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ, същият трябвало да е действал умишлено, а не само да не е положил дължимата се грижа за опазване на повереното му имущество. Тъй като доказателствената тежест за установяване на това обстоятелство се носила от ищеца, то той трябва да понесе неблагоприятните последици от неустановяването му. По делото не били събрани доказателства, че ответникът действал при умисъл, като и в исковата молба не са твърдени конкретни обстоятелства, които да обосноват, при доказването им, наличието на умисъл у ответника.

Въззивният съд като прецени доказателствата по делото, по отделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно, че от 21.06.2019 г. ответникът е бил назначен на длъжност „шофьор“ при дружеството - жалбоподател, видно от представения трудов договор № 149 сключен между страните по делото. От представената длъжностна характеристика се установява, че сред задълженията на

работника е да пренася, приема и предава съпътстващата товара документация и парични средства.

Не е спорно, че на 04.09.2019 г. ответникът е бил изпратен да изпълни курс и да достави стоки на клиентите на дружеството "Брадърс Комерс" ООД, гр. П. и "Тити Трейд" ЕООД, гр. П..

От търговски документ за произход е видно, че на 03.09.2019 г. „Деари Фууд България“ АД е предало на "Брадърс Комерс" ООД, стоки на стойност 3 602, 94 лв. От представените два броя фактури и препис - извлечения от дневник за продажби на „Деари Фууд България“ АД е видно, че ищецът, като доставчик, е издал фактура № 8849/20.08.2019 г., с получател "Тити Трейд" ЕООД за сумата от 9 640,80 лв., от която сума 8 001,60 лв. касае процесната доставка, а остатъка - по - рано доставена стока и фактура № 9062/03.09.2020 г. за сумата 3 602,94 лв., като фактурите са отразени в дневника за продажби на „Деари Фууд България“ АД.

От постановление, от 24.12.2019 г. на прокурор при РП - Севлиево е видно, че преписка вх. № 813/19 г. по описа на РП - Севлиево е започнала по сигнал на изпълнителния директор на дружеството - жалбоподател за престъпления извършени от ответника на 04.09.2019 г. и от сина му на 26.02.2019 г. по чл. 206, ал.1 НК, изразяващи се в присвояване на парични суми, получени срещу доставка на стоки на ищеца, конкретно за ищеца в размер 11 800 лева, като по преписката е прието, че липсва на осъществяване на престъпление от общ характер и е отказано образуване на досъдебно производство.

От писмено обяснение на ответника, от 26.10.2019 г., дадено по преписка вх. № 813/19 г. по описа на РП - Севлиево, се установява, че на 04.09.2019 г., ответникът изпълнявал служебните си задължения към ищцовото дружество, като доставял стоки на: "Брадърс Комерс" ООД в гр. П., от което дружество получил сумата 3 604,54 лв., за което подписал разходен касов ордер и на "Тити Трейд" ЕООД в гр. Пазарджик, от което дружество получил сумата 8 000 лв., без да се подписва никъде. След получаване на сумите ответникът трябвало да натовари растителна мазнина за ищеца. Ответникът паркирал в складова база в гр. П. и влезнал в склада, като след като се върнал в автомобила видял, че парите ги нямало, като било проникнато през шофьорската врата, която не се заключвала.

От писмо и приложена справка от 07.08.2020 г. от Трето РУ - Пловдив на ОДМВР - Пловдив, се установява, че на 04.09.2019 г. по получен сигнал от ответника за извършена кражба, от товарен автомобил на ищеца, паркиран на паркинг в търговски център "Тракия" в гр. П., на ул. „Б. Ш." № **, е образувано досъдебно производство № 474/2019 г. по описа на Трето РУ - Пловдив за престъпление по чл. 194, ал. 1 НК, като по същото няма привлечени лица и с постановление на прокурор от 11.03.2020 г. е спряно.

На въпроси зададени на ответника, по реда на чл. 176 ГПК, същият заявява, че получил и от двете дружества пари. Парите от "Тити Трейд" ЕООД не били броени, а от другото дружество касиерката ги преброила пред ответника. Касиерката му се обадила и казала „На едното място са толкова, на другото са толкова". Едните пари били в черен найлонов плик и залепени с тиксо, а другите били в найлонова пазарска торбичка. Ответникът сложил парите горе над шофьорската седалка, на скришно място под тапицерията. Полицаяте, които дошли на място, взели камерите, шест камери били заснели и казали, че са установени и колата и номера ѝ, казали, че са наблюдавали ответника отдалеч с бинокъл. Полицаяте казали, че знаят кои са, от В., колата била с пернишка регистрация. Ответникът не заключвал камионът тогава, защото не се заключвал. Ответникът не държал парите в себе си, защото било опасно да ги държи в себе си, да не го намушка някой. Ответникът предполагал, че парите били на място, което никой не знае, но не се заключвало.

От показанията на свидетелката Н. М., се установява, че същата работи като служител при ищеца и на 04.09.2019 г. бил възложен курс на И.Я. до гр. П.. Курсът трябвало да бъде извършен от И. и М., които били служители при ищеца тогава, като се оказало, че този ден М. не отишъл на курс. С И. се чували няколко пъти, всичко било наред, защото той питал за заем - М. искал да тегли заем. Следобед ответникът се обадил и казал, че са изчезнали паричните средства, за доставките на стоките и същият ден дошъл. След като се прибрал И. от възложения курс, трябвало да предаде на свидетелката документите, съпътстващи товара, както и паричните средства, и тъй като не носел паричните средства, казал, че са ги откраднали, свидетелката написала един приемо - предавателен протокол, за да се отчете, но ответникът отказал да го подпише, оставил камиона и си заминал. Ответникът бил шофьор на товарен автомобил, като след курс, парите идвали или по банка, или влизали

в каса, като по принцип не използвали редовно такъв начин на разплащане - даване парите на шофьора, но такива били доставките в този случай, че трябвало той да ги вземе, тъй като имало клиенти, които плащали по банков път, имало и такива, които плащали на шофьора. Стоката се придвижвала с търговски документи за произход на стоката и фактури, като конкретната сума била 8 006 лв. от единия клиент и от другия 3 600 лв. и стотинки. Свидетелката знаела, какво трябва да ѝ платят, документите и фактурите били с цената на стоката - това, което трябва да получи ищцовото дружество. Самият камион имал място или сейф за съхранение на ценности и пари, свидетелката обаче не е шофьор и не може точно да каже.

При така установеното от фактическа страна, въззивният съд намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. По същество решението е правилно.

Предявеният иск от жалбоподателя е с пр. осн. чл. 211 във вр. с чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ, като работодателя претендира да реализира правото си на обезщетение от работника - отчетник за констатираната липса на парични средства в размер на 11 604, 54 лв., поверена му в това му качество.

Безспорно от събраните доказателства по делото се установява, че към 04.09.2019 г., когато се твърди установяването на липсата на парични средства, ответникът е бил в трудово правоотношение с дружеството и е изпълнявал отчетническа дейност, което е видно от представените по делото трудов договор, длъжностна характеристика, свидетелските показания на св. Н. М. и обясненията дадени от страната по реда на чл. 176 от ГПК. Вмененото задължение на работника, макар и назначен на длъжността "шофьор", да приема парични средства от клиентите на дружеството във връзка с извършени доставки на стоки и да ги отчита на работодателя, безспорно характеризират дейността му като отчетническа.

Не е спорно, че отчетникът носи пълна имуществена отговорност пред работодателя за липси на повереното му имущество, в конкретния случай събраните от клиентите парични суми в размер на 11 604, 54 лв., като действията и бездействията на отчетника се презумират от закона и не подлежи на доказване от работодателя - предполага се виновното поведение на отчетника, комуто са възложени функции да полага грижа по - голяма от

обикновената за опазване на имуществото на работодателя. За да се реализира пълната имуществена отговорност на работника, изпълняващ отчетническа функция, следва липсата да е с неустановен произход.

Както е прието в Постановление № 5 от 15.X.1955 г., Пленум на ВС РБ отчетникът може да обори в хода на съдебния процес законовата презумпция за виновност като докаже, че липсата не се дължи на негови действия или бездействия. Той разполага с правото да въведе възражения за настъпване на липсата поради нормален производствено стопански риск (чл. 204 ЗЗД); оправдан стопански риск; на неизбежна отбрана или крайна необходимост (чл. 46 ЗЗД); поради изпълнение на неправомерна служебна заповед или поради обстоятелства, за които е отговорен работодателят (чл. 83, ал.1 ЗЗД). При възражение за намаляване на обезщетението или за освобождаване на отчетника от отговорност, в негова тежест е да установи, че работодателят не е изпълнил задълженията си по трудовия договор да осигури условия за изпълнение на отчетническата функция по съхранение на имуществото; условия, в съответствие с характера на работата (чл. 127, ал.1, т.2 КТ); да осигури условия, осигуряващи обичайната възможност за опазване и съхранение на поверените на отчетника стоково-материалните ценности. Според посоченото ППВС №/55 г. отчетникът не отговаря за щетите, ако има обективна причина, която той не е могъл да предотврати и престъплението кражба е такава обективна причина.

В конкретния случай, видно от представената справка от 07.08.2020 г., от Трето РУ - Пловдив на ОДМВР - Пловдив, се установява, че на 04.09.2019 г. по получен сигнал от ответника за извършена кражба, от товарен автомобил на ищеца, паркиран на паркинг в търговски център "Тракия" в гр. П., на ул. „Б. Ш." № **, е образувано досъдебно производство № 474/2019 г. по описа на Трето РУ - Пловдив за престъпление по чл. 194, ал. 1 НК, като по същото няма привлечени лица и с постановление на прокурор от 11.03.2020 г. е спряно.

От изложеното следва, че щетата, претендирана от работодателя, не е с неустановен произход, а в резултат на извършено престъпление - кражба. Обстоятелството, че извършителят към момента е неизвестен не означава и неизвестност на произхода на щетата. В случая ответникът е оборил

презумпцията за неговата виновност като отчетник, защото е доказал, че липсата е резултата от престъпление. В този смисъл е и последователната и безпротиворечива практика на Върховния касационен съд обективирана в решение № 247/30.06.2015 г. постановено по гр. д. № 970/2015 г. от IV ГО на ВКС, решение № 47/07.03.2019 г. постановено по гр. д. № 1464/2018 г. от III ГО на ВКС, решение № 22/08.04.2020 г. постановено по гр. д. № 1736/2019 г. от IV ГО на ВКС.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че при наличието на кражба и неполагането на дължима грижа от страна на ответника за опазване на повереното му имущество, то той ще носи имуществена отговорност, но не за липса (която трябва да е с неустановен произход), а по чл. 203, ал. 2 от КТ за неизпълнение на задълженията му по КТ, с които е нанесъл вреда умишлено или в резултата на престъпление. В този смисъл е и цитираната от жалбоподателя практика на Върховния касационен съд. Видно от изложените фактически твърдения и петитум в исковата молба такъв иск не е предявен от работодателя, поради което правилно съдът е приел, разгледал и се е произнесъл по предявения от ищеца иск.

Като е отхвърлил предявения иск първоинстанционният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено, а жалбата да се остави без уважение като неоснователна.

При този изход на делото в полза на насрещната страна по въззивната жалба следва да се присъдят поисканите разноски за въззивното производство в размер на 400 лв. - заплатено адвокатско възнаграждение, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Воден от гореизложеното, Габровският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260004 от 11.01.2021 г. постановено по гр. д. № 378/2020 г. от СевлиеВСкия районен съд, като правилно и законосъобразно.

ОСЪЖДА „Деари Фууд България“АД, с ЕИК 204294057, със седалище и адрес на управление гр. Севлиево, ул. „Мармарча“ № 1, представлявано от В.

Ц. П. да заплати на И. М. Я., с ЕГН *****, от с. К., ул. **, общ. С., сумата 400 лева за разноси по делото, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____